

“ฉันคือทรัพย์สินของคนอื่น”

การเป็นทาส การค้ามนุษย์ และการ
ทรมานในศูนย์สแกมเมอร์ของกัมพูชา

AMNESTY
INTERNATIONAL

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็นขบวนการที่มีผู้ร่วมสนับสนุนกว่า 10 ล้านคน โดยทำงานเพื่อขับเคลื่อนและกระตุ้นความเป็นมนุษย์ของทุกคนและรณรงค์ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เราทุกคนสามารถได้รับสิทธิมนุษยชนของเราได้ ทางองค์กรมีวิสัยทัศน์ที่จะทำให้โลกใบนี้เป็นสถานที่ที่ผู้มีอำนาจรักษาสัญญาเคารพกฎหมายระหว่างประเทศ และสามารถตรวจสอบได้

อนึ่ง เราเป็นอิสระโดยไม่ขึ้นอยู่กับรัฐบาล อุดมการณ์ทางการเมือง กลุ่มประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือทางศาสนาใด ทางองค์กรได้รับเงินสนับสนุนหลักจากค่าธรรมเนียมสมาชิกและเงินบริจาคจากบุคคลทั่วไป เราเชื่อมั่นว่าการกระทำที่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและมาจากความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นที่ใดนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงสังคมของพวกเราให้ดีขึ้นได้

© แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล 2568

เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น เนื้อหาในเอกสารนี้จะอยู่ภายใต้สัญญาอนุญาตสร้างสรรค์เสรี

หรือ Creative Commons (ให้อ้างอิงแหล่งที่มา ห้ามนำไปใช้เพื่อการค้า

ห้ามดัดแปลง สัญญาอนุญาตสากล 4.0)

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/legalcode>

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดอ่านเรื่องการอนุญาตบนเว็บไซต์ www.amnesty.org

กรณีที่มีการระบุเนื้อหาที่มีลิขสิทธิ์ ซึ่งแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

ไม่ได้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในเนื้อหาอื่นๆ เนื้อหาส่วนนั้นจะไม่ตกอยู่ภายใต้

สัญญาอนุญาตสร้างสรรค์เสรี

ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2568

โดยองค์กรแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

Peter Benenson House, 1 Easton Street,

London WC1X 0DW, UK

คำบรรยายภาพ: ศูนย์สแกนเมอร์ SIO8 ในปี 2566 © แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

ออกแบบและภาพประกอบ: Colin Foo

ดัชนี: ASA 23/9447/2025

ภาษาต้นฉบับ: อังกฤษ

amnesty.org

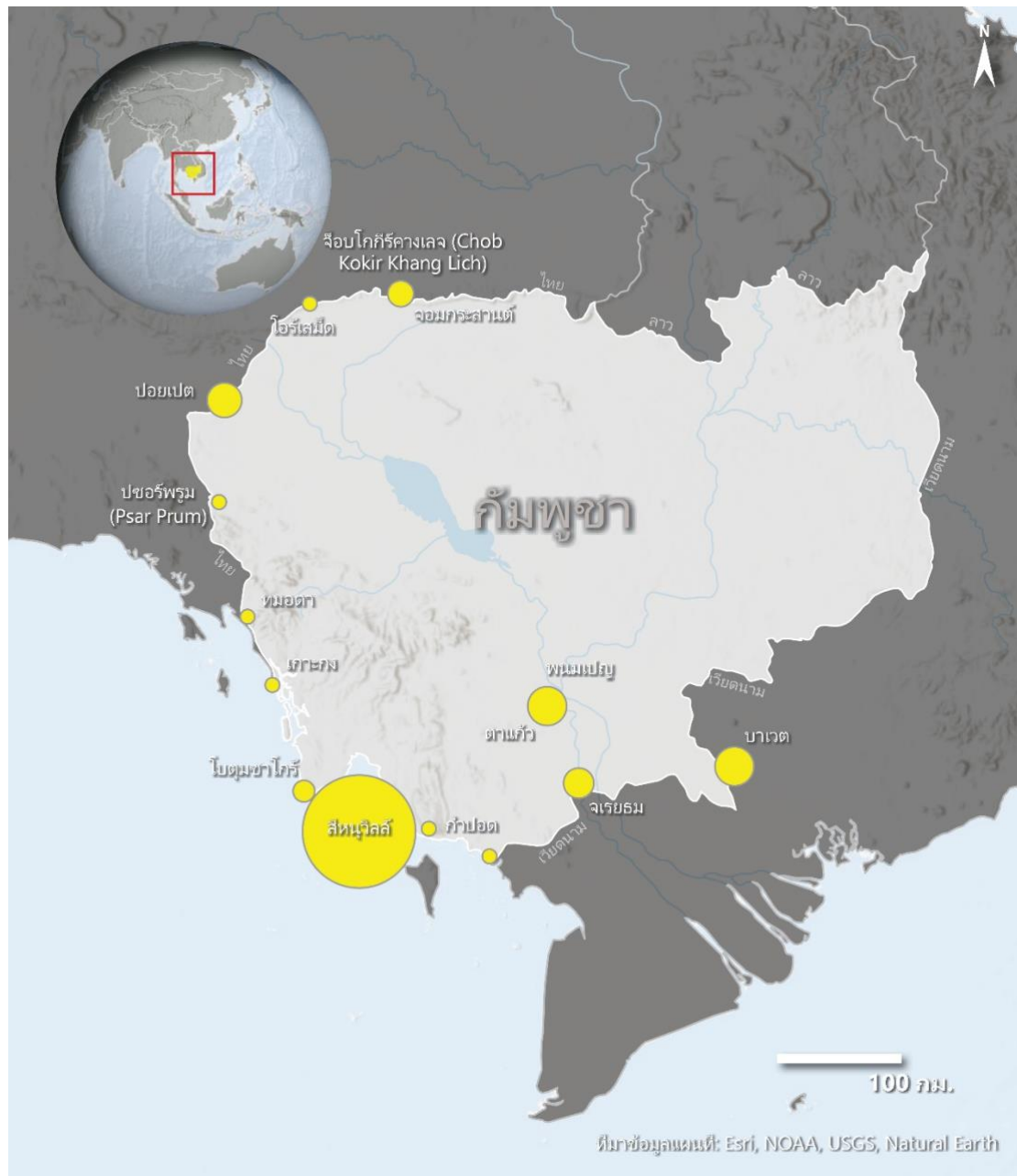
AMNESTY
INTERNATIONAL

อภิธานศัพท์

หัวหน้าและผู้จัดการ	คำเหล่านี้มักถูกใช้ในความหมายเดียวกันโดยผู้ให้สัมภาษณ์เพื่อหมายถึงบุคคลที่ใช้อำนาจเหนือพวกเขา แสดงให้เห็นถึงลำดับชั้นภายในศูนย์ อย่างไรก็ตาม คนที่ถูกระบุว่าเป็น “หัวหน้า” หรือ “ผู้จัดการ” ไม่จำเป็นต้องเป็นหัวหน้าตัวจริงของการดำเนินการ
การบังคับให้ทำผิดกฎหมาย	คำนี้มีค่านิยมทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้แรงงาน ซึ่งไม่แยกแยะระหว่างแรงงานที่ถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย และถือเป็นหมวดหมู่ย่อยของการบังคับใช้แรงงานในรายงานฉบับนี้ อย่างไรก็ตาม คำนี้ถูกใช้ในรายงานฉบับนี้เพื่อยืนยันข้อเท็จจริงที่ว่าในหลายกรณี บุคคลถูกบังคับให้มีส่วนร่วมในพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย ทำให้ผู้ตกเป็นเหยื่อ/ผู้รอดชีวิตมีความเปราะบางมากขึ้นต่อการข่มขู่ว่าจะเปิดเผยกิจกรรมดังกล่าวต่อเจ้าหน้าที่รัฐโดยผู้แสวงหาประโยชน์จากพวกเขา
องค์กร	คำนี้หมายถึงกลุ่มต่างๆ ในกัมพูชา เวียดนาม ไทย มาเลเซีย หรือสถานที่อื่นๆ ในภูมิภาคนี้ที่สนับสนุนการช่วยเหลือและช่วยชีวิตผู้ตกเป็นเหยื่อ/ผู้รอดชีวิตจากอุตสาหกรรมสแกมเมอร์ แม้ว่าองค์กรเหล่านี้จะไม่มี ความเกี่ยวข้องกับรัฐบาลใดๆ แต่อาจรวมถึงสมาชิกของหน่วยงานรัฐที่ดำเนินการในฐานะส่วนตัว คำนี้เจตนาให้มีความคลุมเครือเพื่อปกป้องตัวตนของกลุ่มดังกล่าว
เส้นทางการย้ายถิ่นแบบปกติและไม่ปกติ	คำเหล่านี้หมายถึงวิธีที่ผู้คนเข้าออกประเทศ การย้ายถิ่นแบบ “ปกติ” หมายถึงเส้นทางการเกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลของรัฐบาล เช่น สนามบินที่มีจุดผ่านแดนซึ่งมีเจ้าหน้าที่คอยตรวจสอบวีซ่าและหนังสือเดินทางหรือเอกสารอื่นๆ อยู่ ส่วนการย้ายถิ่นแบบ “ผิดปกติ” หมายถึงจุดเข้าออกประเทศที่ไม่มีการกำกับดูแลของรัฐบาลหรือไม่ปฏิบัติตามกระบวนการทางกฎหมาย เช่น เมื่อบุคคลหนึ่งเข้าประเทศโดยไม่มีเจ้าหน้าที่ตรวจสอบหนังสือเดินทางหรือวีซ่า
สแกม	สแกมออนไลน์คือแผนการหลอกลวงหรือฉ้อโกงที่ดำเนินการผ่านอินเทอร์เน็ต มีเป้าหมายเพื่อหลอกลวงบุคคลให้เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงิน และ/หรือเพื่อขโมยเงินหรือทรัพย์สิน
ศูนย์สแกมเมอร์	ศูนย์สแกมเมอร์เป็นสถานที่ที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลพิจารณาแล้วว่ามีความเป็นไปได้ที่จะเป็นแหล่งปฏิบัติการสแกมออนไลน์หรือการพนันออนไลน์ และเป็นที่ตั้งซึ่งผู้ถูกค้ำมนุษย์หรือแรงงานข้ามชาติที่เกี่ยวข้องโดยตรงหรือโดยอ้อมกับการดำเนินการดังกล่าวถูกกีดกันเสรีภาพ และ/หรือการละเมิดสิทธิมนุษยชนอื่นๆ อันเกิดขึ้นเป็นหลักจากผู้กระทำผิดที่เป็นส่วนหนึ่งขององค์กรอาชญากรรม ศูนย์สแกมเมอร์อาจเป็นได้ตั้งแต่อาคารขนาดเล็กไปจนถึงอาคารชุดในบริเวณที่มีรั้วรอบขอบชิดอย่างชัดเจน สถานที่เหล่านี้อาจเป็นที่ตั้งของธุรกิจอื่นๆ ด้วย เช่น คาสิโน โรงแรม หรือร้านอาหาร
สถานที่ต้องสงสัย	สถานที่ที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลพบว่ามีคุณลักษณะด้านการรักษาความปลอดภัยหลายประการคล้ายกับที่สังเกตได้จากศูนย์สแกมเมอร์
ผู้ตกเป็นเหยื่อและผู้รอดชีวิต	คำว่า “ผู้ตกเป็นเหยื่อ” และ “ผู้รอดชีวิต” หมายถึงบุคคลที่ประสบกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนใดๆ ที่ระบุในรายงานฉบับนี้ คำเหล่านี้ใช้แทนกันได้

แผนที่

แผนที่ข้างต้นแสดงการกระจายของศูนย์ต่างๆ ในพื้นที่ภูเขา วอลกรมที่ใหญ่กว่าประเทศที่มีศูนย์กลางเมธรอยู่กันหนาแน่นกว่า เช่น สหพันธิสที่มี 22 ศูนย์ ในขณะที่วอลกรมเล็กกว่า แสดงเมืองที่สามารถยืนยันศูนย์กลางเมธรได้เพียง 1 หรือ 2 แห่งเท่านั้น

1

บทสรุปผู้บริหาร

“หนูพยายามหลบหนี... แต่ก็โดนจับได้...”

ลิซ่า ให้สัมภาษณ์กับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลในปี 2568

ลิซ่าอายุเพียง 18 ปีเท่านั้นตอนที่เธอออกจากบ้านของแม่ในประเทศไทย เพื่อหางานทำช่วงปิดเทอม “[นายหน้า]บอกว่าหนูจะได้ทำงานเป็นฝ่าย แอดมิน... พวกเขาส่งรูปโรงแรมพร้อมสรวายน้ำมาให้ดู... เงินเดือนสูงเลย ค่ะ... หนูก็ว่ายน้ำไม่เป็นแต่ก็ยังอยากลงไปเล่นน้ำในสระอยู่ดี”² ลิซ่าไม่เคยได้เห็นสรวายน้ำตามสัญญาเลย เธอถูกพาข้ามแม่น้ำเข้าสู่กัมพูชา โดยผู้ค้ามนุษย์ในตอนกลางคืน เธอใช้เวลา 11 เดือนในกัมพูชาและถูกบีบบังคับให้ย้ายไปตามศูนย์สแกมเมอร์ต่างๆ ถึง 7 แห่งด้วยกัน ที่นั่นเธอและคนอื่นๆ ถูกบังคับให้ทำการสแกมหลอกลวงออนไลน์ ก่อนที่จะถูกปล่อยตัวออกมาในช่วงต้นปี 2568 ระหว่างอยู่ที่ศูนย์เหล่านี้ เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปไหน และยามรักษาการณ์ได้รับมอบหมายให้จับตาดูความเคลื่อนไหวของเธอและคนอื่นๆ ไว้

ลิซ่าไม่เคยได้รับค่าจ้างสำหรับการทำงานของเธอและถูกบังคับให้หลอกลวงคนอื่นด้วยการข่มขู่ว่าจะใช้ความรุนแรงโดยผู้จัดการชาวไทยและจีนของเธอ เธอต้องการหลบหนีแต่นั่นจะหมายถึงการเสี่ยงชีวิตก็ตาม เธอพยายามหลบหนีอยู่ 2 ครั้งและก็ถูกเจ้าหน้าที่ในศูนย์จับได้ทั้ง 2 ครั้ง ในครั้งหลัง “พวกเขาพาหนูกลับไปเข้าห้องมืด... มีผู้ชาย 4 คน... 3 คนกดตัวหนูไว้ให้หัวหน้าตีหนูที่ฝ่าเท้าด้วยท่อนเหล็ก... พวกเขาบอกหนูว่าถ้าไม่หยุดร้องก็จะตีต่อไปจนกว่าหนูจะเงียบ” เมื่อถามถึงความรู้สึกระหว่างที่อยู่ในกัมพูชา เธอบอกว่า “หนูอยากกลับบ้านค่ะ หนูอยากเจอแม่”

ลิซ่าเป็นหนึ่งในผู้รอดชีวิตหลายพันคนที่ถูกปฏิบัติอย่างคล้ายคลึงกันในศูนย์สแกมเมอร์ของกัมพูชา ในรายงานฉบับนี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลระบุถึงการมีอยู่ของศูนย์สแกมเมอร์อย่างน้อย 53 แห่ง โดยสถานที่เหล่านี้มักมีการสแกมออนไลน์หรือการพนันเกิดขึ้น และเป็นທີ່ซึ่งผู้ถูกค้ามนุษย์หรือแรงงานข้ามชาติอย่างน้อย 1 คนที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงหรือโดยอ้อมในการดำเนินการดังกล่าวถูกกีดกันเสรีภาพ และ/หรือมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนอื่นๆ อันเกิดขึ้นเป็นหลักจากผู้กระทำผิดที่เป็นส่วนหนึ่งขององค์กรอาชญากรรม แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยังระบุถึงสถานที่ต้องสงสัยอีก 45 แห่งที่มีคุณลักษณะด้านการรักษาความปลอดภัยคล้ายกับที่สังเกตได้จากศูนย์สแกมเมอร์ที่ได้รับการยืนยันแล้ว

รายงานฉบับนี้สรุปว่าการค้ามนุษย์ การบังคับใช้แรงงาน การบังคับใช้แรงงานเด็ก การทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ การกีดกันเสรีภาพ ตลอดจนการค้าทาสกำลังดำเนินการอย่างเป็นขนาดใหญ่ในวงกว้างในศูนย์สแกมเมอร์ที่ตั้งอยู่ทั่วประเทศ สิ่งสำคัญคือ มีการพบว่าในขณะที่ผู้กระทำผิดหลักของกรณีละเมิดนี้เป็นองค์กรอาชญากรรม รัฐกัมพูชาประสบความล้มเหลวอย่างร้ายแรงในการดำเนินการมาตรการที่เพียงพอเพื่อหยุดยั้งการละเมิดสิทธิมนุษยชนอันแพร่หลายนี้ แม้ว่าจะได้รับแจ้งเกี่ยวกับการละเมิดดังกล่าวในหลายกรณีอย่างซ้ำแล้วซ้ำเล่าก็ตาม ความล้มเหลวของรัฐในการปฏิบัติตามภาระผูกพันและความรับผิดชอบทางกฎหมายระหว่างประเทศมีความเสี่ยงที่จะนำไปสู่การมีส่วนร่วมในการละเมิดสิทธิมนุษยชนเหล่านี้

ศูนย์สแกนเมอร์นอกกรุงเทพมหานคร (PP09) ที่ลี้ซำถูกบังคับให้ย้ายไปอยู่และถูกทรมานในปี 2568 ภาพถ่ายเมื่อปี 2566 © แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

ระเบียบวิธีวิจัย

ระหว่างเดือนกันยายน 2566 ถึงเดือนพฤษภาคม 2568 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้สัมภาษณ์ผู้รอดชีวิตจากศูนย์สแกนเมอร์ 58 คน ซึ่งรายงานว่าถูกกักขังใน 31 ศูนย์ที่แตกต่างกัน กระจายอยู่ใน 16 เมืองทั่วประเทศกัมพูชา โดยผู้รอดชีวิต 18 คนรายงานว่าถูกกักขังในศูนย์มากกว่า 1 แห่ง นอกจากนี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้ทบทวนบันทึกของผู้ตกเป็นเหยื่อ 365 คนที่องค์กรต่างๆ รวบรวมไว้ โดยผู้ตกเป็นเหยื่อเหล่านี้ส่วนใหญ่ได้รับการช่วยเหลือโดยเจ้าหน้าที่กัมพูชาจากสถานที่ที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยืนยันอย่างอิสระว่ามีการละเมิดสิทธิมนุษยชนเกิดขึ้น แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยังได้สัมภาษณ์องค์กรระหว่างประเทศและระดับชาติ 10 องค์กร และพูดคุยกับพยานกว่า 20 คนที่อาศัยหรือทำงานในหรือใกล้เคียงกับศูนย์สแกนเมอร์ต่างๆ รวมถึงยามรักษาการณ์ คนขับแท็กซี่ ผู้อยู่อาศัย และเจ้าของธุรกิจขนาดเล็ก

ตัวแทนของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้ไปที่ศูนย์สแกนเมอร์ 52 จาก 53 แห่งและสถานที่ที่ต้องสงสัย 43 จาก 45 แห่งที่ระบุในรายงานฉบับนี้ องค์กรยังอาศัยการวิเคราะห์ภาพถ่ายดาวเทียม รายงานจากสื่อมวลชนอย่างกว้างขวาง รายงานจากหน่วยงานของสหประชาชาติ แนวทางและการวิจัยโครงสร้างพื้นฐานของเรือนจำ โพสต์ตามสื่อสังคม บันทึกของรัฐบาล และแหล่งข้อมูลยุติธรรมอื่นๆ ที่หลากหลายเพื่อระบุศูนย์สแกนเมอร์และสถานที่ที่ต้องสงสัยต่างๆ โดยภาคผนวก I จะมีข้อมูลโปรไฟล์สำหรับศูนย์สแกนเมอร์แต่ละแห่งพร้อมรายละเอียดหลักฐานที่ใช้สำหรับการตัดสินใจแต่ละครั้ง และภาคผนวก II จะมีรายชื่อสถานที่ทั้งหมดที่จัดว่าเป็นสถานที่ที่ต้องสงสัย

ศูนย์สแกนเนอร์

เกือบทั้งหมดของผู้ตกเป็นเหยื่อ 423 คนที่แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลสัมภาษณ์และ/หรือรวบรวมหลักฐานนั้นถูกกักขังภายในพื้นที่ทางกายภาพที่จำกัด ซึ่งผู้รอดชีวิตที่สัมภาษณ์หลายคนอธิบายว่าเป็นคุก ในระหว่างที่พวกเขาอยู่ในอุตสาหกรรมสแกนเนอร์ ตามการค้นพบของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ศูนย์สแกนเนอร์ 53 แห่งที่ระบุถึงในรายงานฉบับนี้แทบทุกแห่งมีคุณลักษณะด้านการรักษาความปลอดภัยทางกายภาพและในรูปแบบองค์กรที่มีจุดประสงค์เพื่อกักขังผู้คนไว้ข้างใน

ศูนย์สแกนเนอร์ทั้งหมดที่แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลตรวจสอบมีรั้ว กำแพง หรือการปิดล้อมประเภทอื่นเพื่อเป็นจุดกำหนดขอบเขตภายนอก กำแพงโดยรอบมักมีลวดหนามหรือลวดหนามทึบเพลิง และในไม่กี่กรณีดูเหมือนจะเป็นรั้วไฟฟ้า ไม่มีศูนย์สแกนเนอร์ใดที่สาธารณชนทั่วไปเข้าถึงได้ โดยที่ประตูจะมีเวรยามหรือสิ่งกีดขวางการเข้าออกป้องกันไม่ให้เข้าถึงสถานที่

ศูนย์เกือบทุกแห่งใช้มาตรการกักขัง โดยทำให้การแสดงให้เห็นว่าบทบาทของยามรักษาการนั้นมีมากกว่าการมีส่วนร่วมต่อการรักษาความปลอดภัยของพื้นที่โดยรอบ ในหลายกรณีก็เป็นผู้กระทำละเมิดสิทธิที่เหยื่อเป็นผู้ถูกระบุว่า แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลได้บันทึกและสังเกตเห็นการมีอยู่ของยามรักษาการจำนวนมากและในหลายสถานที่ โดยผู้รอดชีวิตบางคนรายงานว่ายามหลายสิบถึงหลายร้อยคนตามศูนย์ที่พวกเขาถูกกักขังไว้ ศูนย์สแกนเนอร์ 8 แห่งมีจุดเวรยามหรือสิ่งที่จะเป็นตำแหน่งวางเวรยามภายในศูนย์ ส่วนอีก 2 กรณีมีการสังเกตเห็นหออเวรยามที่หันหน้าเข้าด้านใน ศูนย์สแกนเนอร์อย่างน้อย 19 แห่งจ้างยามรักษาการหรือบุคคลอื่นที่มีกระบองไฟฟ้าหรือกระบองช็อกไฟฟ้า ทุญแจมือ และ/หรือมีอาวุธปืนในอย่างน้อย 3 กรณีตามคำให้การจากผู้รอดชีวิต

การละเมิดสิทธิมนุษยชน

ผู้ให้สัมภาษณ์กับแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะถูกกดขี่เป็นทาส โดยเกือบทั้งหมดถูกค้ำมนุษย์เข้าไปในศูนย์สแกนเนอร์ที่พวกเขาถูกบังคับให้ทำงานเกี่ยวกับการหลอกลวงหรืองานที่เกี่ยวข้อง ไม่อย่างนั้นจะถูกทรมานและกีดกันเสรีภาพ แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลได้สัมภาษณ์เด็ก 9 คนที่ถูกค้ำมนุษย์ในศูนย์สแกนเนอร์ พวกเขาถูกบังคับให้ทำงาน ถูกกีดกันเสรีภาพ ถูกกดขี่ และมีอยู่ 4 กรณีที่ถูกทรมานหรือทำทารุณกรรมอื่นๆ

การละเมิดมักจะทับซ้อนกันและทำให้แต่ละอย่างรุนแรงขึ้น โดยสร้างบรรยากาศของความหวาดกลัวที่ทำให้ผู้จัดการสามารถควบคุมผู้ที่ถูกกักขังอยู่ในศูนย์เหล่านั้นได้ การละเมิดหลายอย่างทำให้การละเมิดอื่นๆ เลวร้ายยิ่งขึ้นหรือเป็นไปได้มากขึ้น ตัวอย่างเช่น การทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ ของหัวหน้าศูนย์ทำให้เกิดกีดกันเสรีภาพได้ง่ายขึ้น เพราะมันคือการส่งข้อความไปยังผู้คนภายในศูนย์ว่าการพยายามหลบหนีจะส่งผลให้เกิดอันตรายร้ายแรง ศูนย์บางแห่งมีห้องเฉพาะที่มักเรียกกันว่า “ห้องมืด” ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีไว้สำหรับการทรมานโดยเฉพาะ

การค้ำมนุษย์และการบังคับใช้แรงงาน

จากคำให้การแล้ว ประสบการณ์ของผู้รอดชีวิตทุกคน ยกเว้นอยู่คนเดียว ที่ให้สัมภาษณ์กับแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลได้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาเป็นผู้รอดชีวิตจากการค้ำมนุษย์ที่มีวัตถุประสงค์ด้านแรงงานหรือการแสวงหาประโยชน์อื่นๆ ในกัมพูชา ซึ่งรวมถึงการที่พวกเขาตกเป็นเหยื่อของกลยุทธ์การหลอกลวงงาน การข่มขู่ด้วยความรุนแรง และ/หรือการใช้เส้นทางการเข้าประเทศที่ผิดปกติ เช่น การข้ามพรมแดนทางเรือ รวมถึงการข้ามแม่น้ำและป่าดงดิบเพื่อให้ผู้ค้ำมนุษย์สามารถนำคนไปขายในศูนย์สแกนเนอร์ที่พวกเขาถูกกักขังและถูกแสวงหาประโยชน์ได้ เมื่อเข้าไปในศูนย์สแกนเนอร์แล้ว เกือบทุกคนที่ให้สัมภาษณ์จะถูกบังคับให้ทำงานโดยข่มขู่ว่าจะใช้ความรุนแรงหากพวกเขาทำงานไม่ได้มากพอ รวมถึงเด็กๆ ที่ให้สัมภาษณ์ด้วย ซึ่งทั้งหมดตกเป็นเหยื่อของการค้ำมนุษย์

การทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ

ผู้รอดชีวิต 45 จาก 58 คนที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลสัมภาษณ์ได้สัมภาษณ์ถูกทรมานหรือทารุณกรรมอื่นๆ ผู้รอดชีวิตมากกว่า 1 ใน 4 รายงานว่าได้ยินหรือพบเห็นการทรมานหรือการทารุณกรรมอื่นๆ แต่ไม่ได้ถูกกระทำโดยตรง ผู้รอดชีวิตมากกว่า 1 ใน 3 รายงานว่าถูกทรมานหรือทารุณกรรมโดยตรง ในทุกกรณียกเว้นกรณีหนึ่ง การทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ ที่อธิบายไว้นี้กระทำโดยผู้จัดการหรือหัวหน้าศูนย์ คำให้การจากผู้รอดชีวิตแสดงให้เห็นว่าการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ ถูกใช้เป็นวิธีควบคุมและลงโทษคนที่อยู่ในศูนย์ มีอยู่ 10 กรณีที่ผู้รอดชีวิตและพยานได้ยินหัวหน้าหรือผู้จัดการศูนย์บอกว่าการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ นั้นเกิดขึ้นเพราะพวกเขาหรือคนอื่นๆ พยายามติดต่อตำรวจ สถานทูต หรือสมาชิกในครอบครัวเพื่อขอให้ช่วยพาหนี หรือไม่ก็ถูกจับได้ก่อนว่ามีแผนจะหลบหนี

“ห้องมืด” ถูกใช้ในศูนย์สแกมเมอร์หลายแห่งเป็นสถานที่ลงโทษสำหรับผู้ที่ไม่ทำงาน ทำงานไม่ได้ หรือทำไม่ได้ตามเป้า หรือผู้ที่ไปติดต่อเจ้าหน้าที่ โดยผู้รอดชีวิตอธิบายว่ายามและผู้จัดการเป็นผู้ใช้กระบองช็อกไฟฟ้ากับผู้ที่ถูกกักขังในศูนย์ รวมถึงเด็กๆ ด้วย

การกีดกันเสรีภาพ

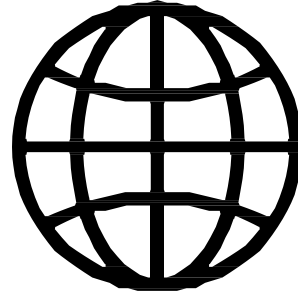
ผู้รอดชีวิตทุกคนที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลสัมภาษณ์ถูกกีดกันเสรีภาพอย่างไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของ การกดขี่ผู้ตกเป็นเหยื่อ การกีดกันเสรีภาพยังทำให้การก่ออาชญากรรมอื่นๆ เกิดได้ง่ายขึ้น และทำให้การละเมิดที่ผู้รอดชีวิตต้องเผชิญนั้นเลวร้ายขึ้น ประสบการณ์ที่ผู้รอดชีวิตได้รับสะท้อนออกมาจากการออกแบบและการใช้พื้นที่ทางกายภาพของศูนย์สแกมเมอร์ พวกเขา รายงานว่า “การหลบหนีนั้นเป็นไปได้” พลาอธิบายถึงทรงและลักษณะที่ “เหมือนห้องขังในเรือนจำ” ในบางกรณี ศูนย์สแกมเมอร์ไม่เพียงดูเหมือนเรือนจำเท่านั้น แต่ดูจะไม่มีคำอธิบายอื่นใดนอกจากการที่มันสร้างขึ้นและออกแบบมาเพื่อกีดกันเสรีภาพของผู้คน

ความเป็นทาส

ผู้รอดชีวิต 32 จาก 58 คนที่สัมภาษณ์เล่าว่าพวกเขาถูกขายให้ศูนย์สแกมเมอร์ พบเห็นการขายคนอื่นๆ หรืออธิบายว่าถูกผู้จัดการข่มขู่ว่าจะขายให้ศูนย์อื่น ไม่ว่าผู้คนจะถูกขายทอดระหว่างศูนย์สแกมเมอร์ หรือติดหนี้ศูนย์/บริษัทที่พวกเขาทำงานให้ การควบคุมโดยเด็ดขาดที่หัวหน้าและผู้จัดการศูนย์ใช้กับผู้รอดชีวิตแสดงถึงการใช้อำนาจที่ยึดโยงอยู่กับสิทธิในความเป็นเจ้าของ โดยพรากไปซึ่งอิสรภาพจากบุคคลที่ถูกกักขัง ผู้ที่สัมภาษณ์ถูกขังในอาคารที่มีเวรยามและคุณลักษณะการออกแบบที่ป้องกันการหลบหนีของพวกเขา ถูกสั่งว่าต้องนอนที่ไหน ทำงานที่ไหน อย่างไร และเมื่อไร ทำอะไรได้และไม่ได้และตอนไหน มีหลายกรณีที่ถูกลงโทษจนกลายเป็นการทรมานหรือการทารุณกรรมอื่นๆ และได้ติดต่อกับโลกภายนอกเพียงเล็กน้อยโดยอยู่ภายใต้การจับตาดตลอดเวลา

กรอบกฎหมายระหว่างประเทศ

อุตสาหกรรมสแกมเมอร์ดำเนินการโดยเครือข่ายของกลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติ อย่างไรก็ตาม หากรัฐกัมพูชาไม่ยินยอมหรือยอมรับ ผู้กระทำการที่ไม่ใช่รัฐเหล่านี้จะไม่สามารถทำการละเมิดที่รายงานฉบับนี้ได้บันทึกไว้ ในบริบทนี้ ภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ รัฐกัมพูชามีหน้าที่ในการรับประกันว่าจะไม่มีผู้ใดต้องตกอยู่ในความเป็นทาสหรือการจ่ายยอมหรือถูกบังคับใช้แรงงาน รัฐกัมพูชามีภาระผูกพันในการปกป้องบุคคล รวมถึงเด็ก จากการแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ต้องป้องกัน สั่งห้าม สืบสวน และดำเนินคดีกับการทรมาน ต้อง “สืบสวน ดำเนินคดี และพิจารณาการละเมิดสิทธิมนุษยชน รวมถึงการกระทำอันเป็นส่วนประกอบ และการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเกิดจากผู้กระทำของรัฐหรือไม่ใช่รัฐหรือไม่ก็ตาม” อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องระบุตัวผู้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์และให้การเยียวยา และต้องดำเนินมาตรการต่างๆ เพื่อให้มั่นใจว่าการ “ช่วยเหลือ” ผู้ถูกค้ามนุษย์จะไม่เป็นอันตรายต่อสิทธิและศักดิ์ศรีของพวกเขาเพิ่มเติม

การตอบสนองของรัฐต่อวิกฤตอุตสาหกรรมสแกมเมอร์

โดยหลักแล้ว รัฐบาลกัมพูชาได้รายงานเกี่ยวกับการดำเนินการของรัฐในการจัดการกับอุตสาหกรรมสแกมเมอร์ผ่านคณะกรรมการต่อต้านการค้ามนุษย์แห่งชาติ (National Committee to Combat Human Trafficking หรือ NCCT) อันเป็นกลไกระดับชาติที่รับผิดชอบในการนำกฎหมาย นโยบาย และแผนการต่างๆ มาใช้ต่อสู้กับการค้ามนุษย์ นอกจากนี้ รัฐบาลได้จัดตั้งกลุ่มทำงาน คณะทำงาน และคณะกรรมการจำนวนหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามเหล่านี้

ทาง NCCT อธิบายว่าได้ “ได้ดำเนินการที่รุนแรงเพื่อเสริมสร้างกระบวนการระดับชาติในการต่อต้านการสแกมออนไลน์ การพนันออนไลน์ และการค้ามนุษย์โดยมีผลลัพธ์ที่มีนัยสำคัญ” ในจดหมายที่ส่งถึงแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเมื่อเดือนพฤษภาคม 2567 นั้น NCCT อธิบายว่า ระหว่าง “ปี 2567 จนถึงต้นปี 2568 เจ้าหน้าที่กัมพูชาได้รับคำขอให้แทรกแซงทั้งหมด 3,553 รายงานจากชาวต่างชาติ ซึ่งเกี่ยวข้องกับบุคคล 6,584 คนจาก 33 สัญชาติที่แตกต่างกัน จากจำนวนนี้ คำขอ 1,762 รายการได้รับการช่วยเหลือ คิดเป็นชาวต่างชาติ 3,008 คนจาก 22 สัญชาติ ในขณะที่คำขอ 335 รายการ ซึ่งสอดคล้องกับชาวต่างชาติ 791 คน ไม่สามารถระบุตำแหน่งได้ เป็นที่น่าสังเกตว่าคำขอ 1,456 รายการถือว่าผิดปกติเพราะขาดการระบุตัวตนผู้ร้องขอ ไม่มีที่อยู่หรือข้อมูลการติดต่อใดๆ สำหรับการสอบถามเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่กัมพูชาได้ดำเนินการสืบสวนกรณีเหล่านี้ต่อไป” ทั้งนี้ระหว่างปี 2567 และ 2568 เจ้าหน้าที่กัมพูชาได้ดำเนินการกวาดล้างไปทั้งหมด 28 แห่ง

แม้จะมีการดำเนินการที่ NCCT รายงาน แต่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลพบว่าการตอบสนองของรัฐกัมพูชานั้นไม่เพียงพออย่างร้ายแรง ความล้มเหลวของรัฐในการปฏิบัติตามภาระผูกพันและความรับผิดชอบเหล่านี้ มีการวิเคราะห์การกระทำหรือการละเลยผ่าน 4 หมวดหมู่ที่แยกแต่มีความคาบเกี่ยวกัน ดังนี้

- รัฐกัมพูชาล้มเหลวในการตรวจสอบศูนย์สแกมเมอร์และการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในนัยอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการเป็นทาส การค้ามนุษย์ การบังคับใช้แรงงาน การใช้แรงงานเด็ก การกีดกันเสรีภาพอย่างผิดกฎหมาย ตลอดจนการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ ด้วย
- รัฐกัมพูชาล้มเหลวในการระบุตัว ช่วยเหลือ และปกป้องผู้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์อย่างทันท่วงทีและมีประสิทธิภาพ และเพื่อหลีกเลี่ยงการทำอันตรายต่อสิทธิและศักดิ์ศรีของพวกเขาเพิ่มเติม
- รัฐกัมพูชายินยอมหรือยอมรับว่ามีการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ เกิดขึ้นที่ศูนย์สแกมเมอร์ และ
- รัฐกัมพูชาล้มเหลวในการกำกับการดูแลรักษาความปลอดภัยและเครื่องมือสำหรับการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ

ความล้มเหลวของกัมพูชาในการตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพ

รัฐกัมพูชาล้มเหลวในการตรวจสอบศูนย์สมเมอร์และการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในนัยอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการเป็นทาส การค้ามนุษย์ การบังคับใช้แรงงาน การใช้แรงงานเด็ก การกีดกันเสรีภาพอย่างผิดกฎหมาย ตลอดจนการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ ด้วย โดยเฉพาะในส่วนเกี่ยวข้องกับศูนย์สมเมอร์ 53 แห่งที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลตรวจพบ ดังนี้

- ศูนย์สมเมอร์มากกว่า 1 ใน 3 หรือราว 20 แห่งถูกตำรวจ/ทหารเข้าแทรกแซงอย่างน้อย 1 ครั้ง แต่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยังพบมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนในสถานที่เหล่านี้ต่อไปแม้หลังจากการแทรกแซงดังกล่าว
- ดูเหมือนว่ารัฐบาลยังไม่ได้เข้าตรวจสอบศูนย์สมเมอร์ประมาณ 1 ใน 3 หรือ 18 แห่ง ณ วันที่เผยแพร่รายงานฉบับนี้
- ดูเหมือนรัฐบาลเข้าแทรกแซงหรือตรวจสอบศูนย์สมเมอร์ในระดับหนึ่งน้อยกว่า 1 ใน 3 หรือ 13 แห่ง และแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่อาจระบุได้ว่าจะเกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนขึ้นต่อไปหรือไม่ และ
- มีเพียง 2 แห่งเท่านั้นที่ดูเหมือนจะถูกปิดหลังจากรัฐเข้าแทรกแซง

ใน 20 กรณีที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับแจ้งเกี่ยวกับการแทรกแซงของรัฐ หลักฐานได้แสดงให้เห็นว่าปฏิบัติการของตำรวจหรือทหารส่งผลให้มีการนำผู้ตกเป็นเหยื่อ/ผู้รอดชีวิตออกจากศูนย์สมเมอร์ หรือไม่ก็มีความเกี่ยวข้องกับการตรวจสอบหรือ “การบุกค้น” หรือทั้ง 2 อย่าง อย่างไรก็ตาม ในทั้ง 20 กรณี แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้บันทึกการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในศูนย์สมเมอร์หลังจากปฏิบัติการของตำรวจหรือทหาร ทั้งนี้ รัฐบาลได้เข้าแทรกแซงอย่างน้อย 2 ครั้งใน 9 จาก 20 กรณี จำนวนการแทรกแซงของตำรวจที่บันทึกไว้สูงสุดต่อศูนย์ 1 แห่งคืออย่างน้อย 4 ครั้ง

รูปแบบของการแทรกแซงของรัฐที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลสังเกตได้ในกรณีเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเมื่อตำรวจหรือทหารเข้าแทรกแซง พวกเขา มีแนวโน้มที่จะช่วยเหลือเพียงคนเดียวหรือไม่ก็คนเท่านั้น และเป็นไปเพื่อตอบสนองต่อการร้องขอความช่วยเหลือเท่านั้น ที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ แม้ว่าการแทรกแซงที่นำโดยรัฐ เช่น “การช่วยเหลือ” ของตำรวจจะเกิดขึ้น แต่ส่วนใหญ่จะมีหัวหน้าหรือผู้จัดการของศูนย์สมเมอร์เป็นคนควบคุม และส่งผลให้ไม่มีการปิดศูนย์เหล่านั้น ใน “การช่วยเหลือ” หลายกรณี แทนที่จะเข้าไปในศูนย์เพื่อตรวจสอบ ตำรวจจะเพียงพบกับหัวหน้าผู้จัดการ หรือยามรักษาการณ์ที่ประหลาด ซึ่งพวกเขาจะส่งมอบบุคคลที่ได้มีการขอความช่วยเหลือมาให้เจ้าหน้าที่เท่านั้น

ตัวอย่างเช่น ลิซ่า ซึ่งเป็นเจ้าของเรือราวข้างตัน ได้บอกกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลว่าเธอถูกทรมานที่ศูนย์สมเมอร์นอกพนมเปญ (PP09) ในช่วงต้นปี 2568 อย่างไรก็ตาม 1 ปีก่อนหน้านั้น ผู้รอดชีวิตคนหนึ่งซึ่งแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลสัมภาษณ์ กล่าวว่าเขาถูกค้ามนุษย์และกักขังที่นั่นในช่วงกลางปี 2567 ใน 12 เดือนต่อมา (1) สื่อมวลชนระหว่างประเทศแห่งหนึ่งอธิบายถึงสถานที่นั้นว่าเป็นศูนย์สมเมอร์หลังจากพูดคุยกับผู้ตกเป็นเหยื่อ 7 คน (ตุลาคม 2567) (2) มีการรายงานว่าชาวต่างชาติมากกว่า 1,000 คนถูกตำรวจกักตัวที่ศูนย์สมเมอร์ดังกล่าว (ตุลาคม 2567) (3) สื่อมวลชนกัมพูชารายงานว่าชาวต่างชาติ 25 คนถูกส่งไปขึ้นศาลเพื่อไต่สวนหลังการบุกค้น (พฤศจิกายน 2567) และ (4) องค์กรแห่งหนึ่งรายงานถึงการช่วยเหลือบุคคลหนึ่งเพิ่มเติม ซึ่งน่าจะเป็นเหยื่อของการละเมิดสิทธิมนุษยชนจากสถานที่เดียวกันนี้ (ต้นปี 2568)

ดังนั้น เมื่อลิซ่ามาถึงศูนย์สมเมอร์นี้ในช่วงต้นปี 2568 ที่นั่นก็เป็นที่พักพิงอยู่แล้วเกี่ยวกับข้อกล่าวหาถึงการค้ามนุษย์ที่ผ่านมา การรายงานสาธารณะเกี่ยวกับการค้ามนุษย์และความรุนแรง และการแทรกแซงของรัฐ รวมถึง “การช่วยเหลือ” อย่างน้อย 2 ครั้ง ตามที่ลิซ่าเล่า ศูนย์สมเมอร์นี้มีคุณลักษณะด้านการรักษาความปลอดภัย เช่น กำแพงที่มีการรักษาความปลอดภัยขั้นสูงเพื่อป้องกันการหลบหนี และห้องที่มีไว้สำหรับการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ ลิซ่าบอกว่าเธอต้องนอนในหนึ่งในห้องเหล่านั้นเป็นเวลาหลายสัปดาห์หลังจากที่ถูกทรมานจนเดินไม่ได้

รัฐกัมพูชาล้มเหลวในการตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพ

เกี่ยวกับศูนย์สแกมเมอร์และการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในนั้น

ผู้รอดชีวิตส่วนใหญ่ที่สัมภาษณ์บอกเล่าเรื่องราวที่แสดงถึงการทุจริตและการสมรู้ร่วมคิดอย่างเป็นระบบที่คล้ายคลึงกันตามเมืองและจังหวัดต่างๆทั่วกัมพูชา คำอธิบายเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าตำรวจทราบถึงการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในศูนย์สแกมเมอร์และล้มเหลวที่จะยุติการละเมิดดังกล่าว ซึ่งเป็นการละเมิดภาระผูกพันของพวกเขาภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ

ความล้มเหลวของกัมพูชาในการระบุตัวเหยื่อของการค้ามนุษย์

นอกจากนี้ รัฐยังล้มเหลวในการระบุตัว ช่วยเหลือ และปกป้องเหยื่อของการค้ามนุษย์อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ โดยมักจะกักตัวพวกเขาไว้ชั่วคราวในศูนย์กักกันคนต่างด้าวหลังจากที่ล้มเหลวในการระบุว่าพวกเขาเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ ภายในศูนย์กักกัน ทุกคนถูกขอให้จ่ายค่าอาหาร นอนกับพื้น และไม่ได้รับแจ้งว่าจะถูกกักตัวไว้นานแค่ไหน ควบคุมไว้กับคำให้การของกลุ่มที่เข้าไปช่วยเหลือ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้บันทึกอย่างน้อย 3 กรณีที่แสดงให้เห็นว่าผู้รอดชีวิตส่วนใหญ่จากศูนย์สแกมเมอร์ใช้เวลา 2-3 เดือนในศูนย์กักกันหรือสถานที่ตำรวจหลังจากได้รับ “การช่วยเหลือ”

แม้ว่าตำรวจอาจต้องใช้เวลาสืบสวนข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ แต่ผู้รอดชีวิตและองค์กรท้องถิ่นรายงานว่าผู้ตกเป็นเหยื่อไม่ได้ถูกสอบสวนอย่างละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาเผชิญมา รวมถึงระยะเวลาที่กักกันก็ดูจะเป็นไปตามอำเภอใจด้วย

การยอมรับว่ามีการทรมานของกัมพูชา

รายงานฉบับนี้แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลกัมพูชายอมรับว่ามีการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ เกิดขึ้นที่ศูนย์สแกมเมอร์ เมื่อการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ เกิดขึ้นแต่ไม่ได้เป็นผลโดยตรงมาจากผู้กระทำของรัฐ เจ้าหน้าที่ยังคงแสดงความรับผิดชอบได้หากรู้หรือมีเหตุผลอันสมควรเชื่อว่าการกระทำดังกล่าวเกิดขึ้น หรือไม่ได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรในการสืบสวน ดำเนินคดี และลงโทษผู้กระทำที่ไม่ใช้รัฐ

เจ้าหน้าที่กัมพูชาทราบดีว่าการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ ได้เกิดขึ้นและยังคงเกิดขึ้นอันเป็นผลมาจาก “การช่วยเหลือ” ที่นำโดยตำรวจและการแทรกแซงของรัฐจำนวนมากที่ศูนย์สแกมเมอร์ทั่วประเทศ นอกเหนือจากการรายงานของสื่อมวลชนและ NGO เนื่องจากเจ้าหน้าที่ทราบข้อมูลเป็นอย่างดีเกี่ยวกับข้อกล่าวหาว่ามีการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ พวกเขาจึงอยู่ภายใต้ภาระผูกพันที่ต้องตรวจสอบสถานที่เหล่านี้และดำเนินคดีกับบุคคลที่กระทำการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ อย่างไรก็ตาม ดังที่ระบุไว้ข้างต้น ศูนย์สแกมเมอร์ 2 ใน 3 ที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลระบุไว้ยังไม่ได้รับการตรวจสอบ หรือตรวจสอบแล้วแต่การทรมานหรือการทารุณกรรมอื่นๆ ยังคงเกิดขึ้นโดยแทบไม่มีการลงโทษใดๆ เลย

ความล้มเหลวของกัมพูชาในการควบคุมเครื่องมือที่ใช้ในการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ

จากคำให้การที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลรวบรวมได้ การใช้กระบอกช็อกไฟฟ้านั้นแพร่หลายในศูนย์สแกมเมอร์ตั้งแต่ตอนนั้นต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ในอย่างน้อย 19 จาก 53 ศูนย์ ผู้รอดชีวิตบอกว่าพวกเขาถูกทรมานด้วยกระบอกช็อกไฟฟ้า หรือเห็นกระบอกช็อกไฟฟ้าในความครอบครองของหัวหน้าผู้จัดการ หรือยามรักษาการณ์ ในบริบทนี้ รัฐบาลกัมพูชาล้มเหลวในการห้ามการได้มาและการใช้เครื่องมือหลักที่บันทึกไว้สำหรับการทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ ที่เกิดขึ้นที่ศูนย์สแกมเมอร์ นั่นคือกระบอกช็อกไฟฟ้าแบบสัมผัสโดยตรง กัมพูชาล้มเหลวในการตรากฎหมายที่จะห้ามการใช้งานและการขายอุปกรณ์ที่มีไว้สำหรับการบังคับใช้กฎหมายว่าเป็นการละเมิดโดยปริยาย ตามคำแนะนำของผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการทรมานและการกระทำอื่นๆ ที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี หรือการลงโทษ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้ส่งข้อมูลการค้นพบเหล่านี้ให้แก่รัฐบาลกัมพูชา เมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2025 NCCT เขียนตอบกลับแต่ไม่ได้ตอบสนองอย่างเป็นสาระสำคัญต่อการค้นพบการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ระบุไว้ในรายงานฉบับนี้ นอกจากนี้ NCCT ไม่ได้ยอมรับหรือตอบสนองต่อรายชื่อศูนย์สแกมเมอร์ 53 แห่ง (ภาคผนวก I) และสถานที่ต้องสงสัย 45 แห่ง (ภาคผนวก II) ที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลให้ไว้

อย่างไรก็ตาม NCCT ให้ข้อสังเกตว่า “ตั้งแต่ต้นปี 2567 ถึง 2568 เจ้าหน้าที่กัมพูชาดำเนินการปราบปรามสถานที่ทั้งหมด 28 แห่ง” (โดยไม่ให้คำนิยามของการปราบปราม) และอธิบายว่า “เจ้าหน้าที่รับค้นหานบุคคลที่มีการร้องขอให้แทรกแซง โดยมักได้รับความร่วมมือจากเจ้าของสถานที่” และยังระบุด้วยว่าพวกเขาได้ “ส่งต่อไปยังศาล” 19 คดี และ “จับกุม” “หัวหน้าแก๊งและผู้สมรู้ร่วมคิด 92 คนจาก 6 สัญชาติ” และยังชี้แจงว่า “ข้อมูลที่ได้รับไม่ถือเป็นการร้องเรียนอย่างเป็นทางการที่จำเป็นต้องมีการสืบสวนอาชญากรรม”

บทสรุป

ในรายงานฉบับนี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้บันทึกวิกฤตด้านสิทธิมนุษยชนอันน่าตกใจที่เกิดขึ้นภายในอุตสาหกรรมสแกมเมอร์ในกัมพูชา ตั้งแต่ปี 2565 โดยระบุศูนย์สแกมเมอร์ได้อย่างน้อย 53 แห่งที่เคยเกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนขึ้นหรือยังคงเกิดขึ้นอยู่ รวมถึงการค้ำมนุษย์ การทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ การบังคับใช้แรงงาน การใช้แรงงานเด็ก การกีดกันเสรีภาพ และการเป็นทาส แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยังได้แสดงให้เห็นถึงรูปแบบของพฤติกรรมของรัฐที่ล้มเหลว รวมถึงอาจมีส่วนร่วมในการตอบสนองต่อวิกฤตนี้ ที่ซึ่งพฤติกรรมอันไร้ประสิทธิภาพอย่างร้ายแรงและการทุจริตในบางครั้งของเจ้าหน้าที่รัฐได้ทำให้อุตสาหกรรมสแกมเมอร์นี้เจริญรุ่งเรืองได้

กัมพูชาจะต้องเร่งยกระดับความพยายามในการจัดการกับวิกฤตนี้เพื่อให้มั่นใจได้ว่าจะไม่มีผู้ต้องการหางานทำคนใด เช่น ลิซ่า ต้องลงเอยด้วยการถูกค้ำมนุษย์เข้าไปสู่ศูนย์สแกมเมอร์ ถูกบังคับให้ทำงาน ถูกทรมาน และถูกกีดกันเสรีภาพอีก โดยจะต้องตรวจสอบและปิดศูนย์สแกมเมอร์ทั้งหมด รวมถึงระบุตัว ช่วยเหลือ และปกป้องผู้ตกเป็นเหยื่อทั้งหมดอย่างเหมาะสม ตลอดจนให้การสนับสนุนและการเยียวยาแก่พวกเขาด้วย รัฐอื่นๆ ยังต้องให้การสนับสนุนแก่พลเมืองของตนทั้งเมื่อพวกเขาถูกระบุว่าเป็นเหยื่อในกัมพูชาและในการเดินทางกลับประเทศด้วย

ข้อเสนอแนะหลัก

ต่อรัฐบาลกัมพูชา

- ดำเนินมาตรการเร่งด่วนเพื่อระบุและจัดการมีส่วนเกี่ยวข้องในการค้ามนุษย์ของภาครัฐ รวมถึงป้องกันและลดการทุจริตและการติดสินบนในทุกรูปแบบ เจ้าหน้าที่รัฐทั้งหมดที่ถูกสงสัยว่ามีส่วนพัวพันในการค้ามนุษย์ และ/หรือการทุจริตที่อำนวยความสะดวกให้แก่การค้ามนุษย์ควรถูกตรวจสอบและดำเนินคดีตามกระบวนการที่เหมาะสมและมาตรฐานการพิจารณาที่ยุติธรรม
- เร่งดำเนินการสืบสวนอย่างละเอียดและมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับศูนย์สแกมเมอร์แต่ละแห่งที่ระบุไว้และการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่มีรายละเอียดในภาคผนวก I
- เร่งดำเนินการสืบสวนอย่างละเอียดและมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับสถานที่ต้องสงสัยที่ระบุไว้ในภาคผนวก II
- รายงานต่อสาธารณะเกี่ยวกับความคืบหน้าและผลลัพธ์ของการสืบสวนเหล่านี้ รวมถึงจำนวนและลักษณะของการดำเนินคดีและการพิพากษาลงโทษผู้ต้องหา นายหน้า และผู้ปฏิบัติการสแกมที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดและอาชญากรรมที่พบว่าเกิดขึ้นที่ศูนย์สแกมเมอร์ต่างๆ ทั้งระหว่างและ/หรือหลังจากการสืบสวน
- รับรองว่าการระบุตัวเหยื่อและผู้อาจตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์สำหรับการแสวงหาประโยชน์ทุกรูปแบบ รวมถึงการบังคับให้ทำผิดกฎหมายจะเป็นไปอย่างถูกต้องและทันทั่วถึง เพื่ออำนวยความสะดวกในการเข้าถึงความยุติธรรม การช่วยเหลือ และการเยียวยา
- ห้ามไม่ให้มีการผลิต การส่งเสริม การโอน และการใช้อาวุธและอุปกรณ์ขโมยไฟฟ้าแบบสัมผัสโดยตรงทั้งหมดที่พัฒนาขึ้นสำหรับการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงเครื่องขโมยไฟฟ้าและกระบอกขโมยไฟฟ้า

ต่อรัฐบาลของประเทศที่พลเมืองถูกค้ามนุษย์เข้าสู่กัมพูชา ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียง

ประเทศจีนและประเทศสมาชิกของอาเซียน

- ประเมินว่ากรอบกฎหมายที่มีอยู่เพียงพอหรือไม่ และในกรณีที่จำเป็น ให้พัฒนาและเพิ่มความรัดกุมเพื่อให้มั่นใจว่ามีกรอบกฎหมายด้านการค้ามนุษย์ที่เพียงพอ โดยแก้ไขหรือนำกฎหมายมาใช้ตามมาตรฐานระหว่างประเทศเพื่อให้มั่นใจว่าอาชญากรรมการค้ามนุษย์และการปฏิบัติที่ครอบคลุมโดยคำนิยามนั้นได้รับการกำหนดไว้อย่างแม่นยำในกฎหมายระดับชาติ และการปกป้องสิทธิมนุษยชนของผู้ถูกค้ามนุษย์จะบรรจุอยู่ในกฎหมายต่อต้านการค้ามนุษย์อย่างมีประสิทธิภาพ
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าสถานเอกอัครราชทูตมีทรัพยากรที่เพียงพอในการให้ข้อมูลและการสนับสนุนเร่งด่วนแก่ผู้พลัดถิ่นที่ประสบปัญหาในกัมพูชา รวมถึงการให้การฝึกอบรมที่เหมาะสมแก่เจ้าหน้าที่กงสุลในการตอบสนองต่อคำขอข้อมูลและความช่วยเหลือจากผู้ถูกค้ามนุษย์

ต่อรัฐอื่นๆ ทั้งหมด รวมถึงรัฐที่พลเมืองตกเป็นเหยื่อของการหลอกลวง

- รัฐบาลต่างประเทศควรใช้อำนาจทั้งหมดที่มีอยู่เพื่อบังคับให้รัฐบาลกัมพูชาดำเนินการ ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงการสืบสวนบุคคลและการตั้งข้อหาพวกเขาด้วยอาชญากรรมระหว่างประเทศฐานกดขี่และทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
เป็นขบวนการขับเคลื่อนระดับโลก
เพื่อสิทธิมนุษยชน
ความยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับคนหนึ่ง
คนเท่ากับเกิดขึ้นกับเราทุกคน

ติดต่อเรา

contactus@amnesty.org

+44 (0)20 7413 5500

เข้าร่วมการสนทนา

www.facebook.com/amnesty

[@amnesty](https://twitter.com/amnesty)

“ฉันคือทรัพย์สินของคนอื่น”

การเป็นทาส การค้ามนุษย์ และการทรมาน
ในศูนย์สแกมเมอร์ของกัมพูชา

ลิซ่าอายุเพียง 18 ปีเท่านั้นตอนที่เธอออกจากบ้านของแม่ในประเทศไทยเพื่อหางานทำช่วงปิดเทอม เธอถูกพาข้ามแม่น้ำเข้าสู่กัมพูชาโดยผู้ค้ามนุษย์ในตอนกลางคืน เธอใช้เวลา 11 เดือนในกัมพูชาและถูกบีบบังคับให้ย้ายไปตามศูนย์สแกมเมอร์ต่างๆ ถึง 7 แห่งด้วยกัน ที่นั่นเธอและคนอื่นๆ ถูกบังคับให้ทำการสแกมหลอกลวงออนไลน์ ก่อนที่จะถูกปล่อยตัวออกมาในช่วงต้นปี 2568 ระหว่างอยู่ที่ศูนย์เหล่านี้ เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปไหนและถูกทรมานหลังพยายามหลบหนี ลิซ่าเป็นหนึ่งในผู้รอดชีวิต 58 คนที่แอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนลทำการสัมภาษณ์ในรายงานฉบับนี้ และเป็นหนึ่งในผู้ตกเป็นเหยื่อหลายพันคนของศูนย์สแกมเมอร์ในกัมพูชา

ในรายงานฉบับนี้ แอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนลได้บันทึกวิกฤตด้านสิทธิมนุษยชนอันน่าตกใจที่เกิดขึ้นภายในอุตสาหกรรมสแกมเมอร์ในกัมพูชาตั้งแต่ปี 2565 โดยระบุศูนย์สแกมเมอร์อย่างน้อย 53 แห่งที่เคยเกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนขึ้นหรือยังคงเกิดขึ้นอยู่ รวมถึงการค้ามนุษย์ การทรมานและการทารุณกรรมอื่นๆ การบังคับใช้แรงงาน การใช้แรงงานเด็ก การกีดกันเสรีภาพ และการเป็นทาส แอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนลยังแสดงให้เห็นรูปแบบของพฤติกรรมของรัฐที่ล้มเหลวซึ่งทำให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงขึ้น ซึ่งการตอบสนองของรัฐบาลที่ไม่มีประสิทธิภาพอย่างน่าเวทนาและการไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีในการป้องกันและสอบสวนวิกฤตการสแกมเมอร์อย่างเหมาะสม แสดงให้เห็นถึงการยอมรับและชี้ให้เห็นถึงการสมรู้ร่วมคิดในการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้น

